

Zászkaliczky Pál

Egyházkerületi felügyelő jelölt bemutatkozása

2018 húsvét és pünkösd között

52 éves vagyok. Pécsen születtem, Magyarbólyon és Mohácson nőttem fel. A mohácsi Kisfaludy Károly Gimnáziumban érettségiztem. Egy év Lentiben töltött katonaság után Budapesten jártam egyetemre, azzal párhuzamosan végeztem a Teológia levelező tagozatát. Az ELTE-n programozó matematikus diplomát szereztem. 1996–99 között, már munka mellett BME hallgató voltam, ahol gazdagsági menedzser (MBA) szakot végeztem. Programozóként, cégvezetőként is dolgoztam több cégnél, jelenleg egy nagy önkéntes nyugdíjpénztár informatikai vezetője vagyok.

Családunkban sok evangélikus lelkész volt. Balikó Lajos dédapám Kőszegen, Ittész Mihály nagyapám Győrben, Zászkaliczky Pál nagyapám Fóton szolgált. Édesapám, Zászkaliczky Pál a baranyai szórvány után Cegléden, majd a Teológus Otthonban volt lelkész, de négy nagybátyám is ezt a hivatást választotta. Édesanyám Ittész Erzsébet. Három testvérem van, mindegyikük vállal szolgálatot egyházunkban, a saját gyülekezetében. Hálás vagyok Istennek ezért a családi háttérért.

Feleségem Mirák Katalin történész, a Tényfeltáró Bizottság tagja, az Evangélikus Országos Levéltár levéltárosa, kántor, presbiter. Az ő révén telepedtünk meg Budapest XVII. kerületében. Négy gyermekünk van, hárman egyetemisták, a legfiatalabb idén érettségizik a Fásorban.

Szabadidőmben leginkább túrázni szeretek (feleségemmel Országos és Dél-Dunántúli Kéktúra teljesítők vagyunk), kórusban éneklek, szívesen olvasok.

A rákoskeresztúri gyülekezetben 1995 óta presbiter, 2010–18 között felügyelő voltam. Az idei tisztújításban ismét presbiteri szolgálatot vállaltam.

Számomra az evangélikus egyház természetes közeg. A húszas éveim elejére érett meg bennem ezzel kapcsolatban a felelősség, meglelve ennek megélési formáit, a saját utamat. Istenre találásomat a családi háttéren túl főtí kántorképző tanfolyamok, gyenesi és szárszói konferenciák, pécsi, zuglói és angyalföldi ifiórák segítették. A nyolcvanas évek végén már konferenciaelőadó is voltam Gyenesen és Szárszón. A MEVISZ-nek alapító tagja és 7 évig titkára voltam. Közben vezettem a Veszprém megyei ifjúsági munkát. A Fásori Gimnáziumban informatika óraadóként dolgoztam. Készítettem egy programot gyülekezeti adatok nyilvántartására, könyvelésre. Egy cikluson át voltam az országos egyházi bíróság jegyzője. Elkészítettem a szolidaritási törvény első verzióját. Az Ordass Lajos Alapítvány kuratóriuma elnökeként nyolcadik éve kiadója vagyok a *Keresztyén Igazság* folyóiratnak, továbbá 9 kötetet is megjelentettünk. A főtí Kántorképző Intézetben üzemeltetési vezetőként végzek munkát. A *Híd* magazin *XX. századi hitvallók* sorozatát szerkeszttem.

Gyülekezeti felügyelőként a lelkész tehermentesítésére és a testvérek aktivizálására törekedtem. Gyülekezeti termet és templomot újítottunk fel, vizesblokkot és kolumbáriumot építettünk. Részt

vállaltam a Podmaniczky János Evangélikus Óvoda és Általános Iskola megalapításában, az Igazgató Tanácsnak azóta is tagja vagyok. Többször szerveztem önkéntes munkát kertészeti feladatokra, gyülekezeti ház festésére. A reformáció jubileumára a gyülekezeti újság különszámát, gyülekezettörténeti kötetet és filmet szerkesztettem, koncertet és többekkel kiállítást szerveztem. Rákoskeresztúron vezetem a középkorúak csoportját, a Középkört és másodmagammal a Luther-olvasókört. Segítek az úrvacsoraosztásban, időnként igehirdetéssel is szolgállok.

Úgy gondolom, hogy egyházszeretettel és -ismeretemmel, 30 éves munkahelyi tapasztalatommal felügyelőként jól tudnám szolgálni a Déli Evangélikus Egyházkerületet, és egész egyházunkat. Vezetői, informatikai, adatvédelmi és gazdasági ismereteim számos területen kamatoztathatók egyházunkban is. Ezért is veszek részt a lelkeszi életpályamodell számszaki hátterének kidolgozásában.

Fontos számomra, hogy a vezetői döntések az érintettek érdekében, és meghallgatásuk után szülessenek meg. Meg kell vizsgálni intézményrendszerünk szerepét a gyülekezetépítéssel összefüggésben. Elsősorban óvodák és kollégiumok alapításában látok lehetőséget arra, hogy utat találjunk a kereső lelkekhez. Szociális munka terén pedig a nagy épületek nélkül is elvégezhető, gyülekezeti önkénteseket is mobilizáló, de mindenben egyben magas szakszerűséget is biztosító szolgálati ágak végzésére helyezném a hangsúlyt. Számomra a minőség előrébb való a mennyiségnél.

Evangélikus egyházunk ez ideig való megmaradása Urunk kegyelmes csodájának köszönhető. Küldetésünk van, hiszen Jézus Krisztus olyan feladatot bízott ránk, amelyet senki helyettünk, az egyház helyett nem végez el: az evangélium hirdetését. Ez az elsődleges feladatunk. Azt kell keresni, kutatni, hogy ezt a küldetést hogyan, milyen eszközökkel tudjuk a legjobban, minél többek üdvösségét munkálva elvégezni. Számomra nagyon fontos, hogy az egyházi döntésekben mindenek előtt a teológiai érvek és szempontok vezessenek minket. Szintén Urunktól kapott feladatunknak tartom a lutheri teológia kincseinek gondozását. Szerintem ennek evangélikus közösségünkben nincs alternatívája, mert e hatalmas életműben benne látom a Lélek egyházújító munkáját. Erre alapozva kell újra és újra megújítani igehirdető szolgálatunkat. Álmodom, hogy a világi vezetők bibliaolvasó, imádkozó, teológiailag tájékozott, elkötelezett emberek legyenek, akik annak örülnek, ha lelkészüket könyvek fölé görnyed, vagy gyerekeket tanít imádkozni, és nem építkezést vezet, vagy fulladozik az adminisztrációs terhek alatt. Ebben szeretném segíteni minden szolgatársamat.

Eddigi életutamból is következik, hogy kiemelten fontosnak tartom a színvonalas ifjúsági munkát, ezt képzetekkel, minőségi énekkincsel, módszertani segédletekkel kell támogatni. Hangsúlyt kell helyezni a kommunikációnk javítására, új utak és csatornák megtalálására és profi használatára, de ebben is a minőségi tartalom az elsődleges. Belső egyházi szabályrendszerünket mi magunk alkotjuk, ezért egyházi törvényeink mindannyiunkat köteleznek. Lényeges a feladatok hűséges elvégzése, a köteleességek megtartása. Egyházkerületi vezetői feladatomat elsősorban a jó kezdeményezések felkarolásában és támogatásában, nem pedig a problémák fentről való megoldásában látom.

Ugyanakkor én is tudom, mert számos alkalommal megtapasztaltam, hogy „nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” (Rm 9,16)